

TEVBE KAPISI HERKESE AÇIKTIR! UMUTSUZLUK HARAMDIR.

YAZAR: ALİ AYKAÇ

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

“De ki: Ey nefislerine karşı haddini aşan kullarım! Allah’ın ﷻ rahmetinden ümit kesmeyin. Şüphesiz Allah ﷻ bütün günahları bağışlar. Çünkü O, çok bağışlayan, çok merhamet edendir.”

Zümer, 39/53.

iletişim : (0)541 934 3778

daha fazlası için: www.aliaykac.com

Bu içerik, yazarının izni olmadan kısmen veya tamamen kopyalanamaz ve dağıtılamaz. İlgili yasağa aykırı hareket eden kişiler hakkında, 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu’na göre telif hakları kapsamında yasal işlem başlatılacaktır.

بِسْمِ اللَّهِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ

Hamd, bizleri yoktan var eden, varlık içinde kullukla yücelten, günah karanlığında kaybolduğumuzda rahmet kapısını yüzümüze kapatmayan, her düşüşte bizi yeniden ayağa kaldıran, affının kapısını son nefesimize kadar açık tutan yegâne Mevlâmız **Allah'a ﷻ mahsustur. Salât ve selâm**, hidâyetin yaşayan timsali, rahmetin yeryüzündeki tecellisi, ümmetine olan merhametiyle geceleri gözyaşıyla ıslatan, affın müjdecisi, ümidin sığınağı olan **Efendimiz Muhammed Mustafa'ya ﷺ**, onun tertemiz âline, sahabesine ve kıyamete dek onun izini takip eden bütün mü'minlerin üzerine olsun.

Pek Aziz ve Muhterem Müslümanlar,

İnsanoğlu, toprak ve nefesin terkibinden yaratılmış kırılgan bir varlıktır. Nefsin kiskacında, şeytanın vesvesesiyle savrulmaya açık olan bu varlık, hayat serüveni boyunca zaman zaman sürçer, hata eder, günaha bulaşır. Ancak işte tam da burada **ilahi rahmetin sınırsızlığı** devreye girer. Çünkü **İslam, düşeni yerden kaldıran, hata edeni dışlamayan, günaha saplananı dahi merhametle kucaklayan bir dinin adıdır**. Kul, ne kadar karanlığa gömülürse gömülsün, Rabbine yönelme kapısı ardına kadar açıktır.

Kur'ân-ı Kerîm bu hakikati, yüreklere umut, gönüllere ferahlık olacak şekilde ilan eder:

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

***“De ki: Ey nefislerine karşı haddini aşan kullarım!
Allah’ın ﷻ rahmetinden ümit kesmeyin. Şüphesiz Allah ﷻ
bütün günahları bağışlar. Çünkü O, çok bağışlayan, çok
merhamet edendir.”¹***

Bu ayet, sadece bir müjde değil, aynı zamanda ilahi af sisteminin temel ilkelerinden biridir. Günah ne kadar büyük olursa olsun, kulun dönüş niyeti samimiyse, Allah ﷻ onun günahını rahmetle siler. Bu hakikati en güzel anlayanlardan biri, İbn Atâullah el-İskenderî olmuştur. O şöyle der: “Günahın seni ümitsizliğe değil, tevbe ve nedamete sevk etmesi, Allah’ın ﷻ sana bir lütfudur.” Çünkü umutsuzluk, şeytanın en etkili silahıdır. İnsanı pişmanlıktan uzaklaştırır, kalbi katılaştırır ve affa olan inancı törpüler. Oysa Rahmet, her zaman gazaptan önce gelir.

Ne yazıktır ki içinde bulunduğumuz zamanların en büyük manevi krizlerinden birisi de özellikle gençler arasında **umutsuzluk salgınıdır**. Günah işlediğinde “ben mahvoldum”, “artık Allah ﷻ beni affetmez” diyerek kendisini dini hayattan koparan bir nesil büyümektedir. Halbuki bu, **ciddi bir yanılıdır**. Çünkü Allah’a ﷻ karşı umutsuzluk, küfre en

¹ Zümer, 39/53.

yakın duygu durumlarını oluşturur. Müfessir Kurtubî, yukarı da bahsettiğimiz ayetin tefsirinde şöyle der: **“Bu ayet, günahın değil, umutsuzluğun haram olduğunu ilan eder.”** Aynı zamanda büyük bir müfessir olan ve Peygamber Efendimize ﷺ tarafından da “Tercüman’ül Kur’an” diye isimlendirilen İbn Abbas (r.a), bu ayeti **“Kur’ân’ın en umut verici ayeti”** olarak tanımlar.

Allah Resûlü ﷺ buyurmuştur: ***“Nefsim elinde olan Allah’a ﷻ yemin ederim ki, eğer siz günah işlemeseydiniz, Allah ﷻ sizi giderir, yerinize günah işleyen, sonra tevbe eden ve Allah’ın ﷻ da onları bağışladığı bir topluluk getirirdi.”***²

Bu hadîs-i şerîf, **günahın mahiyetini değil, tevbenin değerini bizlere hatırlatır.** Rabbimiz, kulunun affedilmek için yönelişinden razıdır. Zira bu yöneliş, kulluğun özüdür. Tevbe, sadece bir suç itirafı değil, aynı zamanda **bir yakarış, bir yalvarış ve en derin pişmanlıktır.**

Bugün sosyal medyada, dijital mecralarda, sahte kusursuzluk vitrinleri arasında kendini değersiz hisseden, günahıyla varlığını tükettiğini sanan binlerce genç vardır. **“Ben artık Allah’a ﷻ dönsem de kabul etmez”** vehmine kapılan bu gençlerin dramı, sadece bireysel değil, ümmetin ruh

² *Müslim, Tevbe, 9. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ : وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَوْ لَمْ تُدْنِبُوا لَذَهَبَ اللَّهُ بِكُمْ، وَلَجَاءَ بِقَوْمٍ يُذْنِبُونَ، فَيَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ فَيَغْفِرُ لَهُمْ*

sağlığını tehdit eden bir vaziyettedir. Bu nedenle bizlerin **umutsuzluğa karşı olarak umut inşa etmemiz**, günümüzde en hayati manevî mücadele alanımızdır. İmam Gazâlî'nin de belirttiği gibi: **“Korku ve ümit arasında olmak, müminin itidalli ruh hâlidir.”** Ama bu terazide umut daima ağır basmalıdır. İşte bu yüzden, **tevbe kapısının herkese açık olduğu gerçeğini hatırlamak, hatırlatmak ve yaşatmak zorundayız.** Çünkü bu kapı, sadece günahkârın değil, ümitsizin de sığınağıdır.

Günah, ne kadar karanlık bir iz bıraksa da tevbe, o karanlığın üzerine serpilen ilahi bir nur gibidir. Ve bu nur, her şartta ve zamanda kulun erişimine açıktır. Zira Rabbimiz ﷻ, kullarına karşı cezalandırıcı değil; merhametiyle muamele edendir. Allah Resûlü ﷺ şöyle buyurmuştur: ***“Allah ﷻ, kulunun tövbesine, sizden birinin, ıssız bir çölde devesini kaybettikten sonra onu tekrar bulduğundaki sevincinden daha çok sevinir.”***³

Bu hadis, **tevbenin Allah katındaki değerini** beşerî bir misalle somutlaştırarak, **ilahi rahmetin ve şefkatin büyüklüğünü** anlatır. Efendimiz ﷺ, soyut bir kavramı — Allah'ın ﷻ kulunun tövbesine sevinmesini— herkesin anlayabileceği çok dramatik bir sahneyle anlatır: susuz, ıssız,

³ Buhârî, Da‘avât, 4. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ : لََّ أَفْرَحُ بِتَوْبَةِ عَبْدِهِ مِنْ أَحَدِكُمْ سَقَطَ عَلَى بَعِيرِهِ، وَقَدْ أَصْلَهُ فِي أَرْضٍ فَلَاةٍ

çorak bir çölde, hayatta kalabilmek için bütün umudunu yüklediği devesini kaybetmiş bir insan düşünün. Aç, susuz ve çaresizdir. Öleceğini düşünmektedir. Sonra aniden devesini karşısında bulur. Bu buluş anı, insan hayatında yaşanabilecek en büyük sevinç anlarından biridir.

Kur'an'ın birçok yerinde tevbenin teşvikiyle karşılaşırız. Ancak özellikle **Nisâ Suresi 110. ayet**, bu hususta dikkate değerdir:

وَمَنْ يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَحِيمًا

“Kim bir (başkasına) kötülük yapar yahut (günah işleyerek bizzat) kendi (nefsi) ne zulmeder de sonra Allah’tan bağışlanma dilerse, Allah’ı çok bağışlayıcı ve çok merhamet edici bulur.”⁴

Dikkat edilirse, bu ayette “Allah’ı bulur” يَجِدِ اللَّهَ ifadesi yer almaktadır. Bu, yalnızca bağışlanmanın değil; Allah’a ﷻ yeniden yönelmenin, O’nunla ﷻ manevi bir buluşma yaşamanın ve kulun ilahi rahmete temas etmesinin bir imkânıdır. Bu ifade, **tevbenin sadece günahları silen bir işlem değil, insanı yeniden inşa eden bir dönüşüm** olduğunu ortaya koyar. Çünkü kul, günahın ardından tevbe ettiğinde, yalnızca eski hâline dönmüş olmaz; aksine, **öncekinden daha derin, daha bilinçli, daha kıvamlı bir kulluk seviyesine**

⁴ Nisâ, 4/110.

erişebilir. Tevbe, kalpteki gafleti silip yerine bir teyakkuz hali getirir; kişi günahın ağırlığını hissettikçe Allah’a ﷻ daha derin bir sevgi ve saygı ile bağlanır. Bu da onu, önceki hâlinden daha olgun, daha ihlaslı, daha dirayetli bir Müslüman kılar. **Demek ki tevbe, bir geriye dönüş değil; ileriye doğru atılmış büyük bir adımdır.**

Peygamber Efendimiz ﷺ, tevbenin ne olduğunu sadece sözleriyle tarif etmekle kalmamış; onu bizzat yaşayarak, ümmetine en güçlü şekilde örneklik etmiştir. Oysaki o, ismet sıfatına sahipti; yani Allah ﷻ tarafından günahlardan korunmuştu. **Masumdu, günahsızdı.** Fakat buna rağmen günde yetmiş defadan fazla istiğfar ettiğini şöyle haber verir: *“Allah’a ﷻ yemin ederim ki, ben her gün O’ndan yetmiş defadan fazla mağfiret diler ve tevbe ederim.”*⁵

Bu davranış, ümmetine bir eğitimidir. Tevbe sadece günahı silmek için değil, kulluğu taze tutmak içindir. Yani tevbe, ruhun tazelenmesidir. Günümüzde özellikle gençler arasında dini hayattan uzaklaşmanın, manevî bağların zayıflamasının temel nedenlerinden biri de budur: **“Allah beni affetmez”** sanrısı. Bu öyle bir zihinsel ve duygusal kırılmadır ki, genci hem ibadetten hem de umuttan koparır.

⁵ Buhârî, Da‘avât, 3. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ : وَاللَّهِ إِنِّي لَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ فِي الْيَوْمِ أَكْثَرَ مِنْ سَبْعِينَ مَرَّةً

Bu noktada İmam Mâturîdî'nin şu tespiti dikkate değerdir: **“Allah’tan umudunu kesmek, affedilmeyeceğine inanmak, Allah’ın rahmet sıfatını inkâr etmektir.”** Bu düşünce, sadece bireyin ruhunu çökertmez; aynı zamanda onun **itikadi dengesini** de bozar.

Bir Müslüman için tevbe, sadece geçmişin izlerini silmek değil; o geçmişten ders çıkararak, geleceği daha sağlam bir imanla inşa etme iradesidir. Tevbe, hatanın üzerini örtmek değil, hatayı anlayarak Allah’a ﷻ daha bilinçli yönelmenin adıdır. Nitekim sahabe arasında da öyleleri vardır ki, hayatlarının bir döneminde büyük günahlara bulaşmış; fakat samimi bir tevbe ile öyle bir dönüş yaşamışlardır ki, İslam’a hizmette zirveye ulaşmışlardır.

Hz. Ömer (r.a) bunun en güçlü örneklerinden biridir. İslam’ın ilk yıllarında, müminlere karşı sert ve düşmanca bir tutum takınmış; hatta Peygamber Efendimiz’i ﷺ öldürmek üzere yola çıkmışken, Kur’ân’la tanışıp iman nuruyla aydınlanmıştır. **O günden sonra ise zulmün değil; adaletin, hakkın ve hikmetin sembolü olmuştur.** Asırlar geçmesine rağmen bugün hâlâ onu adaletiyle hatırlıyorsak, bu dönüşümün arkasındaki **ilahi rahmetin ve tevbenin gücünü** görmezden gelemeyiz.

Çünkü Allah’ın ﷻ rahmeti, en karanlık geçmişleri dahi aydınlığa çevirmeye kadirdir. Bunun bir başka örneği ise Hz. Vahşi (r.a) Müslüman olmasında görüyoruz.

Uhud Harbi... Müslümanların kalbinde derin bir iz, sarsıcı bir hüznü bırakmıştı. Bu savaşta, Peygamber Efendimiz'in ﷺ amcası, **H. Hamza (r.a)**; İslam'ın en kahraman simalarından biri, müşriklerin yönlendirmesiyle **Vahşî bin Harb** tarafından mızrakla şehit edilmişti. Üstelik bu olay sıradan bir öldürme değil; kalbi parçalayacak derecede vahşî bir intikama dönüşmüştü. Şehadetin ardından H. Hamza'nın naaşı hunharca parçalanmış, ciğeri çıkarılmış, bedenine eziyet edilmişti. Bu olay, sadece bir savaş anısı değil; Peygamber Efendimiz'in ﷺ en çok etkilendiği, en fazla mahzun olduğu hadiselerden biri hâline gelmişti.

Uhud harbinin üstünde yıllar geçti... Mekke fethedildi... İslam'ın nuru Arabistan yarımadasını aydınlatmaya başlamıştı. **Artık Allah'ın ﷻ dini galip, rahmeti ise her yönüyle tecelli eder olmuştu.** İşte böyle bir dönemde, **Vahşî bin Harb**, Resûlullah'a ﷺ bir mektup gönderdi. Mektubunda, **işlediği büyük günahın affedilip edilmeyeceğini** soruyor; kendisi gibi bir adamın İslam'a girebilmesinin mümkün olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Peygamber Efendimiz ﷺ ona, şu ayeti gönderdi: ***“De ki: Ey nefislerine karşı haddini aşan kullarım! Allah'ın ﷻ rahmetinden ümit kesmeyin. Şüphesiz Allah ﷻ bütün günahları bağışlar. Çünkü O, çok bağışlayan, çok merhamet edendir.”***⁶

⁶ Zümer, 39/53.

Bu ilahî davet, Vahşî bin Harb'in kalbine dokundu. İşlediği ağır günaha rağmen Allah'ın ﷻ affına erişebileceğini hissetti. Böylece Mekke'den Medine'ye, korku ile umut arasında bir tevbe yolculuğuna çıktı. Kalbinde bir pişmanlık, dilinde bir dua vardı. Peygamber Efendimiz'in ﷺ huzuruna vardığında, mahcuptu. Başı önde, gözleri yerdeydi. Orada bulunan sahâbîler onu tanıdı. Uhud'un acısı yeniden depremişti. Bütün bakışlar bir anda öfkeye döndü, eller kılıç saplarına gitti. Sessizlik gerildi, kalpler daraldı. O ise, vakur bir edayla Resûlullah'ın ﷺ huzurunda konuştu: “Yâ Resûlallah... Ben Vahşî'yim. Amcanız Hz. Hamza'yı ben şehit ettim. Ama şimdi iman ettim. Allah'tan ﷻ başka ilah olmadığına, senin de O'nun elçisi olduğuna inanıyorum. Artık bana ne yaparsan yap...”

Sözleri bittiğinde bir sessizlik oldu. O an Resûlullah ﷺ başını kaldırdı, ona baktı ve o merhamet yüklü cümleleriyle şöyle buyurdu: **“Sana müjdelersun ey Vahşî! Şu anda annenden doğduğun günkü gibi tertemizsin. Çünkü iman, küfre kefarettir. Sen iman ettin ya, artık geçmişin silindi.”**

Ancak Allah Resûlü ﷺ sözlerine bir not daha düştü — ne öfkeyle ne de intikam hissiyle, sadece insanî bir duygunun sarsıcı dürüstlüğüyle: **“Yalnız bir şey var Vahşî... Benim gözümün önüne fazla gelme. Seni gördükçe amcam aklıma geliyor. Amcamı hatırladıkça ruhum daralıyor. Ruhum daraldıkça, Allah ﷻ sana bir bela verir diye endişe ediyorum.”** İşte bu söz, bir yandan affın, diğer yandan derin

bir iç acının ifadesidir. Resûlullah ﷺ intikam almamış, dışlamamış, bağışlamış; ama yüreğinde açılan yaranın izini de saklamamıştır. **O, affetmiş ama amcasının acısını da hâlâ unutamamıştır. Bu da onun insani yönünün en açık tecellisidir.**

Ve böylece Vahşî bin Harb, artık Hz. Vahşî (r.a) olmuştur. **İslam onu geçmişiyile değil, tevbesiyle kabul etmiştir.** Artık o bir sahâbîdir. Biz bugün onun adını her andığımızda “**radıyallahu anh – Allah ondan razı olsun**” diyerek yâd ederiz. Çünkü Allah ﷻ ona rahmet nazarıyla bakmış, Peygamberi ﷺ ona kapıyı kapatmamıştır.

Yıllar sonra, **Yemâme Savaşı’nda**, İslam’ı bölmeye çalışan, ümmeti saptıran yalancı peygamber **Müseylime el-Kezzâb’ı** mızrağıyla öldüren de yine Hz. Vahşî (r.a) olacaktı. **Bir zamanlar İslam’ın aslanı Hz. Hamza’yı (r.a) şehit eden el, bu kez İslam’ın en büyük fitnesini ortadan kaldıran el olmuştur.**

İşte bu, tevbenin ne kadar büyük bir dönüştürücü güç olduğunu gösteren ibretlik bir tablodur. Günahın karanlığına batmış bir insan, samimi bir dönüşle nurun askerine dönüşebilir. Çünkü **Allah’ın ﷻ rahmeti, geçmişe değil; bugünkü yönelişe bakar.** Ve O, tövbe eden kulunu asla geri çevirmez.

Böylesi bir tevbe anlayışını günümüz gençliğine yeniden sunmak zorundayız. Onlara “**Sen değerlisin, çünkü Allah’ın ﷻ kulusun. Ne yaparsan yap, yeter ki geri dön**” diyebilmeliyiz. Günümüz modern psikolojisi, pişmanlık duygusunun sağlıklı bir tevbe ile buluşmadığında bireyi **derin bir suçluluk ve depresyon döngüsüne soktuğunu bildiriyor**. Oysa İslam, bu duyguyu ümitsizlikle değil, umutla tedavi eder. Bu açıdan İmam Rabbânî şöyle der: “**Büyük günah işleyen, Allah’tan ﷻ bağışlanma dileyerek O’na yöneldiğinde, küçük günahlarla amel edip gaflet içinde olanlardan daha makbul olabilir.**”

İşte bu, İslam’ın bağışlama ahlâkıdır. Günahı bir son değil, tevbenin başlangıcı gören rahmet sistemidir. Allah ﷻ, yalnızca günahsız kulları sevmez; günahı fark edip dönenleri daha da çok sever. Zira tevbe, sadece bireysel bir yöneliş değil, toplumsal bir uyanıştır da. Ümitsizliğe kapılan bir toplum, maneviyatını yitirir; maneviyatını yitiren toplum ise çöküşe sürüklenir.

Tevbe; insanın yalnızca Allah’a ﷻ yönelerek değil, aynı zamanda kendine dönerek yaptığı bir yolculuktur. Bu yolculukta en büyük adım, günahı inkâr etmek değil; günahla yüzleşip onu terk etmeye niyet etmektir. **İslam, sadece günah işlememeyi değil, günah işlediğinde pişman olmayı, özür dilemeyi ve bu özrün Allah ﷻ katında kabul göreceğine dair inancı da öğretir**. İşte bu noktada, umutsuzluk, sadece bir ruh hâli değil, **imanı zedeleyen tehlikeli bir düşünce**

kalıbıdır. Çünkü kişi, Allah'ın ﷻ affediciliğine güvenmediği anda aslında Allah'a ﷻ olan itimadını yitirir. Bu da tevbenin ruhunu, kişinin itikadını bozar.

Peygamber Efendimiz ﷺ, kendisine gelip “çok günah işledim, Allah ﷻ beni affeder mi?” diyen nice insanın elinden tutmuş, onu önce Allah'a ﷻ sonra kendine inandırmıştır. Bu örnekler, tevbenin sadece kitaplarda değil, hayatta nasıl tecelli ettiğini bize göstermektedir. Günümüz gençliği için bu örneklik hayati bir ihtiyaçtır. Onlara sadece “günah işlemeyin” demek değil; **“işleseniz bile dönün, çünkü Rabbiniz ﷻ sizi bekliyor”** demek gerekir. Allah Resûlü ﷺ şöyle buyurmuştur: ***“Allah ﷻ, gündüz günah işleyenin tevbe etmesi için geceleyin elini uzatır. Gece günah işleyenin tevbe etmesi için gündüz elini uzatır. Bu hâl, güneş batıdan doğuncaya kadar devam eder.”***⁷

Bu hadîs-i şerîf bizlere, bir zaman tarifinden ziyade iki temel hakikati haber verir:

Birincisi, Allah'ın ﷻ affının sürekliliğine yapılan vurgudur. Yani Allah ﷻ, belli bir vakitle sınırlı olmayan, **her an açık duran bir rahmet kapısına sahiptir.** Gece de olsa, gündüz de olsa, kul nereye düşmüş olursa olsun, tövbe etmeye

⁷ *Müslim, Tevbe, 31.* قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ : إِنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ يَدَهُ بِاللَّيْلِ لِيَتُوبَ مُسِيءٌ النَّهَارِ، وَيَبْسُطُ يَدَهُ بِالنَّهَارِ لِيَتُوبَ مُسِيءُ اللَّيْلِ، حَتَّى تَطْلُعَ الشَّمْسُ مِنْ مَغْرِبِهَا

niyet ettiği anda Rabbini ﷻ karşısında bulur. Bu da gösteriyor ki, **tevbe zamana sıkıştırılacak bir ibadet değil; her an diri tutulması gereken bir kulluk şuurudur.** Kulun Allah’a ﷻ yönelişı için hiçbir vakit geç kalmış sayılmaz; yeter ki yönelişı içten ve samimi olsun.

İkincisi ise, Allah’ın ﷻ kullarına tevbe için sürekli yeni fırsatlar lütfetmesidir. Kulluk yolunda savrulmuş, hata etmiş, hatta günaha batmış bir insan dahi, her gün yeniden çağrılmakta, affa davet edilmektedir. **Bu da Allah’ın ﷻ affediciliğinin ne kadar kuşatıcı, bağışlamasının ne kadar şefkatli olduğunu gösterir.** O, affetmek için bahane arayan, tövbeye uzanan her eli karşılıksız bırakmayan, dönüşü dert edinmiş kullarına rahmetiyle mukabele eden yüce bir Rabdir.

Bu hâl, güneşin batıdan doğacağı o büyük kıyamet alametine dek devam eder. O andan sonra artık tevbe kapısı kapanır. İşte bu yüzden, fırsat varken tevbe etmek; nefsin ve şeytanın “sonra yaparsın” tuzağına düşmeden, gecikmeden Allah’a ﷻ yönelmek en akıllıca davranıştır.

Sonuç olarak, her müminin zihnine kazınması gereken hakikat şudur: **Günah işlemek sizi Allah’tan ﷻ uzaklaştırmaz; ancak tevbe etmemek uzaklaştırır.** Çünkü günah, yaratılışın zayıflığından kaynaklı bir düşüştür; ama **tevbe, iradenin dirilişı ve ruhun yeniden doğuşudur.** Bugün tevbe etmek için belki de en doğru gün. Çünkü yarının

garantisi yoktur ama ilahi affın kapısı řu anda ardına kadar açıktır.

Allah'ım! Bizleri, günahların içinde boğulmuş olsak bile Senin rahmetini hatırlayan, tövbeye sarılan kullarından eyle! **Ya Rabbi!** Bizleri, yanlış yolda iken hidayete yönelen, affınla huzur bulan, kalbini yalnız Sana ﷻ çevirebilen kullarından eyle.

وَأَخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، الفاتحه